Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 8ης Σεπτεμβρίου 2015*

«Αίτηση αναιρέσεως — Ντάμπινγκ — Κανονισμός (ΕΚ) 384/96 — Άρθρα 4, παράγραφος 1, 5, παράγραφος 4, και 9, παράγραφος 1 — Κανονισμός (ΕΚ) 1205/2007 — Εισαγωγές λαμπτήρων φθορισμού μικρού μεγέθους με ηλεκτρονικό κύκλωμα (CFL-i) καταγωγής Κίνας, Βιετνάμ, Πακιστάν και Φιλιππίνων — Ζημία που προκαλείται στην κοινοτική βιομηχανία — Μείζον μέρος της συνολικής κοινοτικής παραγωγής των ομοειδών προϊόντων»

Στην υπόθεση C-511/13 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 23 Σεπτεμβρίου 2013,

Philips Lighting Poland S.A., με έδρα την Piła (Πολωνία),

Philips Lighting BV, με έδρα το Eindhoven (Κάτω Χώρες),

εκπροσωπούμενες από τις L. Catrain González, abogada, και E. Wright, barrister,

αναιρεσείουσες,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενο από την S. Boelaert, επικουρούμενη από τους S. Gubel, avocat, και B. O'Connor, solicitor,

καθού πρωτοδίκως,

η **Hangzhou Duralamp Electronics Co. Ltd**, με έδρα το Hangzhou (Κίνα),

η **GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt.)**, με έδρα τη Βουδαπέστη (Ουγγαρία),

η **Osram GmbH**, με έδρα το Μόναχο (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους R. Bierwagen και C. Hipp, Rechtsanwälte,

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από την L. Armati και τον J.-F. Brakeland, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσες πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, K. Lenaerts, αντιπρόεδρο, M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz και K. Jürimäe, προέδρους τμήματος, A. Rosas, E. Juhász (εισηγητή), C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, M. Berger, A. Prechal, E. Jarašiūnas και K. Λυκούργο, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot

γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 10ης Φεβρουαρίου 2015,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 26ης Μαρτίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή τους αναιρέσεως, οι Philips Lighting Poland S.A. (στο εξής: Philips Poland) και Philips Lighting BV (στο εξής: Philips Ολλανδίας) ζητούν την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 11ης Ιουλίου 2013, Philips Lighting Poland και Philips Lighting κατά Συμβουλίου (T-469/07, EU:T:2013:370, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή τους με αίτημα την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1205/2007 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2007, για την επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές λαμπτήρων φθορισμού μικρού μεγέθους με ηλεκτρονικό κύκλωμα (CFL-i), καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, κατόπιν επανεξέτασης ενόψει της λήξης της ισχύος των μέτρων, σύμφωνα με το άρθρο 11 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 384/96, και την επέκταση του δασμού στις εισαγωγές του ίδιου προϊόντος που αποστέλλονται από τη Σοσιαλιστική Δημοκρατία του Βιετνάμ, την Ισλαμική Δημοκρατία του Πακιστάν και τη Δημοκρατία των Φιλιππίνων (ΕΕ L 272, σ. 1, στο εξής: επίδικος κανονισμός).

Το νομικό πλαίσιο

Η συμφωνία αντιντάμπινγκ του 1994

2 Με την απόφαση 94/800/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με την εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σύναψη των συμφωνιών που απέρρευσαν από τις πολυμερείς διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994) καθ' όσον αφορά τα θέματα που εμπίπτουν στις αρμοδιότητές της (ΕΕ L 336, σ. 1), το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενέκρινε τη συμφωνία για την ίδρυση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ), που υπογράφηκε στο Μαρακές στις 15 Απριλίου 1994, καθώς και τις συμφωνίες που περιλαμβάνονται στα παραρτήματα 1, 2 και 3 της ως άνω συμφωνίας, μεταξύ των οποίων και η Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου του 1994 (ΕΕ L 336, σ. 11, στο εξής: GATT του 1994) καθώς και η συμφωνία για την εφαρμογή του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου του 1994 (ΕΕ L 336, σ. 103, στο εξής: συμφωνία αντιντάμπινγκ του 1994).

3 Το άρθρο 1 της τελευταίας αυτής συμφωνίας ορίζει τα εξής:

«Η επιβολή μέτρου αντιντάμπινγκ επιτρέπεται μόνο υπό τις προϋποθέσεις που ορίζονται στο άρθρο VI της GATT του 1994 και κατόπιν σχετικών ερευνών που έχουν αρχίσει [...] και διεξαχθεί σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας συμφωνίας. Η εφαρμογή του άρθρου VI της GATT του 1994 διέπεται από τις ακόλουθες διατάξεις, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες λαμβάνονται μέτρα κατ' εφαρμογήν νόμων και κανονισμών αντιντάμπινγκ.»

4 Το άρθρο 4.1 της εν λόγω συμφωνίας προβλέπει μεταξύ άλλων τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας συμφωνίας, ο όρος "εγχώριος κλάδος παραγωγής" θεωρείται ότι περιλαμβάνει το σύνολο των εγχώριων παραγωγών ομοειδών προϊόντων ή εκείνους εξ αυτών των οποίων αθροιστικά η παραγωγή των υπό εξέταση προϊόντων αντιπροσωπεύει το μεγαλύτερο μέρος της συνολικής εγχώριας παραγωγής των εν λόγω προϊόντων· [...]».

5 Το άρθρο 5 της ως άνω συμφωνίας ορίζει τα εξής:

«5.1 Με την επιφύλαξη της παραγράφου 6, η έναρξη έρευνας για να διαπιστωθούν η ύπαρξη, η έκταση και οι συνέπειες των τυχόν καταγγελλόμενων πρακτικών ντάμπινγκ προϋποθέτει γραπτή αίτηση εκ μέρους ή για λογαριασμό του εγχώριου κλάδου παραγωγής.

[...]

5.4 Έρευνα αρχίζει κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 1 μόνον εφόσον οι αρχές έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα, μετά από αξιολόγηση του βαθμού στήριξης της αίτησης ή αντίθεσης προς αυτήν που έχουν εκφράσει [...] οι εγχώριοι παραγωγοί ομοειδούς προϊόντος, ότι η αίτηση έχει υποβληθεί εκ μέρους ή για λογαριασμό του εγχώριου κλάδου παραγωγής [...]. Γίνεται δεκτό ότι η αίτηση έχει υποβληθεί "εκ μέρους ή για λογαριασμό του εγχώριου κλάδου παραγωγής", αν υποστηρίζεται από εγχώριους παραγωγούς των οποίων η αθροιστική παραγωγή αντιπροσωπεύει ποσοστό άνω του 50 % της συνολικής παραγωγής ομοειδούς προϊόντος που πραγματοποιεί εκείνο το τμήμα του εγχώριου κλάδου παραγωγής το οποίο είτε εκφράζει την υποστήριξή του προς την αίτηση είτε αντιτίθεται σε αυτήν. Παρ' όλα αυτά, η έναρξη έρευνας δεν είναι δυνατή, όταν οι εγχώριοι παραγωγοί που υποστηρίζουν ρητώς την αίτηση αντιπροσωπεύουν ποσοστό κατώτερο του 25 % της συνολικής παραγωγής ομοειδούς προϊόντος που πραγματοποιεί ο εγχώριος κλάδος παραγωγής.

[...]»

Ο κανονισμός (ΕΚ) 384/96

6 Η εφαρμοστέα επί των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υποθέσεως νομοθεσία συνίσταται στον κανονισμό (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 56, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 2117/2005 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 2005 (ΕΕ L 340, σ. 17, στο εξής: βασικός κανονισμός). Ο βασικός κανονισμός καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 1225/2009 του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2009, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 343, σ. 51). Ο τελευταίος αυτός κανονισμός δεν είναι ratione temporis εφαρμοστέος στην υπό κρίση υπόθεση.

7 Οι αιτιολογικές σκέψεις 1 έως 3 και 5 του βασικού κανονισμού είχαν ως εξής:

«(1) Εκτιμώντας: ότι με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2423/88 [του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 1988, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 209, σ. 1)], το Συμβούλιο θέσπισε κοινό καθεστώς για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας·

(2) ότι το εν λόγω καθεστώς θεσπίστηκε με βάση τις υφιστάμενες διεθνείς υποχρεώσεις, και ιδίως αυτές που απορρέουν από το άρθρο VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου [της 30ής Οκτωβρίου 1947] (GATT), από τη συμφωνία για την εφαρμογή του άρθρου VI της [Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου, που εγκρίθηκε, εξ ονόματος της Κοινότητας, με την απόφαση 80/271/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Δεκεμβρίου 1979, για τη σύναψη των πολυμερών συμφωνιών που προκύπτουν από τις εμπορικές διαπραγματεύσεις 1973-1979 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/019, σ. 3)] (κώδικας αντιντάμπινγκ του 1979) και από τη συμφωνία περί της ερμηνείας και της εφαρμογής των άρθρων VI, XVI και XXIII της [Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου, που εγκρίθηκε, εξ ονόματος της Κοινότητας, με την ίδια απόφαση] (κώδικας για τις επιδοτήσεις και για τους αντισταθμιστικούς δασμούς)·

(3) ότι οι πολυμερείς εμπορικές διαπραγματεύσεις οι οποίες ολοκληρώθηκαν το 1994 οδήγησαν στη σύναψη νέων συμφωνιών σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου VI της GATT και ότι, συνεπώς, είναι σκόπιμη η τροποποίηση των κοινοτικών κανόνων με γνώμονα τις νέες αυτές συμφωνίες· [...]

[...]

(5) ότι η νέα συμφωνία για το ντάμπινγκ, και συγκεκριμένα [η συμφωνία αντιντάμπινγκ του 1994] περιέχει νέους και λεπτομερείς κανόνες, οι οποίοι αφορούν, ιδίως, τον υπολογισμό του ντάμπινγκ, τις διαδικασίες έναρξης και διεξαγωγής της έρευνας, συμπεριλαμβανομένης της διαπίστωσης και αξιολόγησης των πραγματικών περιστατικών, την επιβολή προσωρινών μέτρων, την επιβολή και είσπραξη δασμών αντιντάμπινγκ, τη διάρκεια ισχύος και την επανεξέταση των μέτρων αντιντάμπινγκ, καθώς και τη διάθεση στο κοινό στοιχείων σχετικών με έρευνες αντιντάμπινγκ· ότι, ενόψει της έκτασης των αλλαγών και προκειμένου να διασφαλισθεί η ενδεδειγμένη και διαφανής εφαρμογή των νέων κανόνων, θα έπρεπε το κείμενο των νέων συμφωνιών να ενσωματωθεί κατά το δυνατόν στην κοινοτική νομοθεσία».

8 Το άρθρο 3 του βασικού κανονισμού, που έφερε τον τίτλο «Προσδιορισμός της ζημίας», όριζε, στην παράγραφό του 1, ότι, «[κ]ατά την εφαρμογή του [...] κανονισμού [αυτού] και εφόσον δεν ορίζεται κάτι διαφορετικό, ο όρος “ζημία” σημαίνει τη σημαντική ζημία που προκαλείται στην κοινοτική βιομηχανία, τον κίνδυνο πρόκλησης σημαντικής ζημίας στην κοινοτική βιομηχανία ή την αισθητή καθυστέρηση της δημιουργίας μιας τέτοιας βιομηχανίας· η ερμηνεία του όρου διέπεται από τις διατάξεις του [...] άρθρου [αυτού]».

9 Το άρθρο 4 του εν λόγω κανονισμού, που έφερε τον τίτλο «Ορισμός της κοινοτικής βιομηχανίας», προέβλεπε, στην παράγραφό του 1, ότι, «[γ]ια τους σκοπούς της εφαρμογής του [εν λόγω] κανονισμού, ο όρος “κοινοτική βιομηχανία” θεωρείται ότι περιλαμβάνει το σύνολο των κοινοτικών παραγωγών ομοειδών προϊόντων ή εκείνους εξ αυτών των οποίων αθροιστικά η παραγωγή αντιπροσωπεύει το μεγαλύτερο μέρος της συνολικής κοινοτικής παραγωγής των εν λόγω προϊόντων, όπως αυτό ορίζεται στο άρθρο 5 παράγραφος 4».

10 Το άρθρο 5 του βασικού κανονισμού, που έφερε τον τίτλο «Έναρξη της διαδικασίας», όριζε τα εξής:

«1. Με την επιφύλαξη όσων προβλέπονται στην παράγραφο 6, η έναρξη έρευνας για να διαπιστωθούν η ύπαρξη, η έκταση και οι επιπτώσεις των τυχόν εικαζόμενων πρακτικών ντάμπινγκ προϋποθέτει γραπτή καταγγελία εκ μέρους κάθε φυσικού ή νομικού προσώπου, καθώς και κάθε ένωσης χωρίς νομική προσωπικότητα, που ενεργεί επ' ονόματι της κοινοτικής βιομηχανίας.

[...]

2. Κάθε καταγγελία που υποβάλλεται βάσει της παραγράφου 1 πρέπει να περιλαμβάνει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το ντάμπινγκ, τη ζημία και την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ των εισαγωγών που υποτίθεται ότι αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ και της υποτιθέμενης ζημίας. [...]

3. Η Επιτροπή εξετάζει, στο μέτρο του δυνατού, την ακρίβεια και την πληρότητα των αποδεικτικών στοιχείων που περιέχονται στην καταγγελία, προκειμένου να διαπιστώσει κατά πόσον υπάρχουν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία που να δικαιολογούν την έναρξη έρευνας.

4. Η έναρξη έρευνας βάσει της παραγράφου 1 επιτρέπεται μόνον αφού έχει διαπιστωθεί, μετά από εξέταση του βαθμού στήριξης της καταγγελίας ή αντίθεσης προς αυτήν που έχουν εκφράσει οι κοινοτικοί παραγωγοί του ομοειδούς προϊόντος, ότι η καταγγελία έχει υποβληθεί εκ μέρους ή για λογαριασμό της κοινοτικής βιομηχανίας. Γίνεται δεκτό ότι η καταγγελία έχει υποβληθεί "εκ μέρους ή για λογαριασμό της κοινοτικής βιομηχανίας", αν υποστηρίζεται από κοινοτικούς παραγωγούς των οποίων η αθροιστική παραγωγή αντιπροσωπεύει ποσοστό άνω του 50 % της συνολικής παραγωγής του ομοειδούς προϊόντος που πραγματοποιεί εκείνο το τμήμα της κοινοτικής βιομηχανίας το οποίο είτε εκφράζει την υποστήριξή του προς την καταγγελία, είτε αντιτίθεται σε αυτήν. Εντούτοις, η έναρξη έρευνας δεν είναι δυνατή, όταν οι κοινοτικοί παραγωγοί που υποστηρίζουν ρητώς την καταγγελία αντιπροσωπεύουν ποσοστό κατώτερο του 25 % της συνολικής παραγωγής του ομοειδούς προϊόντος που πραγματοποιεί η κοινοτική βιομηχανία.

[...]»

11 Το άρθρο 9 του εν λόγω κανονισμού καθόριζε τις προϋποθέσεις για την περάτωση μιας διαδικασίας έρευνας, είτε με επιβολή, είτε χωρίς επιβολή μέτρων αντιντάμπινγκ. Το άρθρο αυτό όριζε τα εξής:

«1. Σε περίπτωση ανάκλησης της καταγγελίας, η διαδικασία είναι δυνατό να περατούται, εκτός αν κρίνεται ότι η περάτωσή της δεν είναι προς το συμφέρον της Κοινότητας.

2. Όταν, μετά από διαβουλεύσεις, διαπιστώνεται ότι δεν είναι αναγκαία η λήψη μέτρων και δεν προβάλλεται σχετική αντίρρηση στο πλαίσιο της συμβουλευτικής επιτροπής, η έρευνα ή η διαδικασία περατούται. Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, η Επιτροπή υποβάλλει πάραυτα στο Συμβούλιο έκθεση σχετική με τα αποτελέσματα των διαβουλεύσεων και μαζί πρόταση για την περάτωση της διαδικασίας. Η διαδικασία λογίζεται περατωθείσα αν εντός ενός μηνός το Συμβούλιο δεν λάβει αντίθετη απόφαση με ειδική πλειοψηφία.

[...]

4. Όταν από τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά έχουν διαπιστωθεί τελικώς, προκύπτει ότι υπάρχει ντάμπινγκ και ότι εξ αυτού προκαλείται ζημία, καθώς και ότι το συμφέρον της Κοινότητας επιβάλλει παρέμβαση σύμφωνα με το άρθρο 21, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής και μετά από διαβουλεύσεις στο πλαίσιο της συμβουλευτικής επιτροπής, επιβάλλει οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ. Το Συμβούλιο εγκρίνει την πρόταση, εκτός αν αποφασίσει με απλή πλειοψηφία να την απορρίψει εντός περιόδου ενός μηνός από την υποβολή της πρότασης από την Επιτροπή. [...]

[...]»

12 Το άρθρο 11, παράγραφοι 2 και 5, του βασικού κανονισμού είχε ως εξής:

«2. Κάθε οριστικό μέτρο αντιντάμπινγκ παύει να ισχύει πέντε έτη από την επιβολή του ή από την ημερομηνία ολοκλήρωσης της πλέον πρόσφατης διαδικασίας επανεξέτασης η οποία κάλυψε τόσο το ντάμπινγκ, όσο και τη ζημία, εκτός αν η επανεξέταση οδήγησε στο συμπέρασμα ότι τυχόν λήξη της ισχύος του μέτρου είναι πιθανόν να οδηγήσει στη συνέχιση ή στην επανάληψη του ντάμπινγκ και της ζημίας. Κάθε επανεξέταση ενόψει της λήξης της ισχύος ενός μέτρου αρχίζει με πρωτοβουλία της Επιτροπής ή μετά από αίτηση που υποβάλλεται εκ μέρους ή για λογαριασμό των κοινοτικών παραγωγών, ενώ το μέτρο παραμένει σε ισχύ μέχρι να ολοκληρωθεί η επανεξέταση.

[...]

5. Οι συναφείς διατάξεις του παρόντος κανονισμού οι σχετικές με τις διαδικασίες και τη διεξαγωγή των ερευνών, με εξαίρεση εκείνες που αναφέρονται στις σχετικές προθεσμίες, εφαρμόζονται σε κάθε επανεξέταση η οποία διενεργείται δυνάμει των παραγράφων 2, 3 και 4 του παρόντος άρθρου. [...]

[...]»

Οι κανονισμοί (ΕΚ) 1470/2001 και (ΕΚ) 866/2005

13 Κατόπιν έρευνας που κινήθηκε μετά την υποβολή καταγγελίας, στις 4 Απριλίου 2000, από την European Lighting Companies Federation, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 1470/2001, της 16ης Ιουλίου 2001, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε στις εισαγωγές λαμπτήρων φθορισμού μικρού μεγέθους με ηλεκτρονικό κύκλωμα (CFL-i) καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ L 195, σ. 8).

14 Έπειτα από έναρξη έρευνας σχετικά με ενδεχόμενη καταστρατήγηση των δασμών αυτών, το Συμβούλιο εξέδωσε επίσης τον κανονισμό (ΕΚ) 866/2005, της 6ης Ιουνίου 2005, για την επέκταση των οριστικών μέτρων αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον κανονισμό 1470/2001 στις εισαγωγές του ίδιου προϊόντος που αποστέλλονται από τη Σοσιαλιστική Δημοκρατία του Βιετνάμ, την Ισλαμική Δημοκρατία του Πακιστάν και τη Δημοκρατία των Φιλιππίνων (ΕΕ L 145, σ. 1).

15 Ο κανονισμός 1470/2001 τροποποιήθηκε κατόπιν από τον κανονισμό (ΕΚ) 1322/2006 του Συμβουλίου, της 1ης Σεπτεμβρίου 2006 (ΕΕ L 244, σ. 1).

Το ιστορικό της διαφοράς και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

16 Μετά τη δημοσίευση ανακοινώσεως σχετικά με τη λήξη ισχύος των μέτρων που θεσπίστηκαν με τον κανονισμό 1470/2001 (ΕΕ 2005, C 254, σ. 2), περιήλθε στην Επιτροπή αίτηση επανεξετάσεως υποβληθείσα από την Community Federation of Lighting Industry of Compact Fluorescent Lamps Integrated, που ενεργούσε στο όνομα της Osram GmbH (στο εξής: Osram).

17 Στις 12 Ιουνίου 2006, η Επιτροπή απέστειλε ερωτηματολόγιο στους τέσσερις κοινοτικούς παραγωγούς λαμπτήρων φθορισμού μικρού μεγέθους με ηλεκτρονικό κύκλωμα (στο εξής: CFL-i), ήτοι στις GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt.) (στο εξής: GE Hungary), Osram, Philips Poland και SLI Sylvania Lighting International (στο εξής: Sylvania).

18 Οι GE Hungary και Osram δήλωσαν ότι τάσσονταν υπέρ της ενάρξεως διαδικασίας επανεξετάσεως, ενώ οι Philips Poland και Philips Ολλανδίας εξέφρασαν την αντίθεσή τους σε μια τέτοια διαδικασία. Η Sylvania δεν απάντησε στο ερωτηματολόγιο.

19 Η Επιτροπή έκρινε ότι υπήρχαν αποδεικτικά στοιχεία επαρκή ώστε να δικαιολογείται η έναρξη διαδικασίας επανεξετάσεως. Κατά συνέπεια κίνησε τη διαδικασία αυτή και άρχισε έρευνα όσον αφορά το διάστημα μεταξύ 1ης Ιουλίου 2005 και 30ής Ιουνίου 2006.

20 Στις 26 Νοεμβρίου 2006, η GE Hungary δήλωσε στην Επιτροπή ότι δεν τασσόταν πλέον υπέρ της διατηρήσεως των επίμαχων μέτρων αντιντάμπινγκ, ενώ στις 19 Δεκεμβρίου 2006 η Sylvania ενημέρωσε την Επιτροπή ότι εκτιμούσε ότι η διατήρηση των μέτρων αντιντάμπινγκ δεν εξυπηρετούσε το συμφέρον της Κοινότητας.

21 Στις 10 Ιουλίου 2007, η Επιτροπή απέστειλε ενημερωτικό έγγραφο με το οποίο γνωστοποιούσε την πρόθεσή της να προτείνει την περάτωση της διαδικασίας επανεξετάσεως. Στο έγγραφο αυτό, η Επιτροπή εξήγησε μεταξύ άλλων ότι, ενώ κατά την έναρξη της διαδικασίας αυτής, η αίτηση επανεξετάσεως υποστηριζόταν από μείζον μέρος της κοινοτικής παραγωγής, η παραγωγή αθροιστικά των παραγωγών που αντιτίθεντο στην αίτηση αυτή αντιπροσώπευε πλέον ποσοστό κατά τι μεγαλύτερο του 50 % της συνολικής κοινοτικής παραγωγής. Η Επιτροπή έκρινε, ως εκ τούτου, ότι τα μέτρα αντιντάμπινγκ έπρεπε να καταργηθούν και ότι η εν λόγω διαδικασία έπρεπε να περατωθεί.

22 Στις 24 και στις 25 Ιουλίου 2007, οι Philips Poland και Community Federation of Lighting Industry of Compact Fluorescent Lamps Integrated υπέβαλαν παρατηρήσεις επί του εν λόγω εγγράφου.

23 Με νέο γενικό ενημερωτικό έγγραφο της 31 Αυγούστου 2007, η Επιτροπή γνωστοποίησε ότι είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το συμφέρον της Κοινότητας υπαγόρευε την παράταση της εφαρμογής των επίμαχων μέτρων αντιντάμπινγκ κατά ένα έτος.

24 Στις 15 Οκτωβρίου 2007, το Συμβούλιο εξέδωσε τον επίδικο κανονισμό.

25 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Διαστηρίου στις 21 Δεκεμβρίου 2007, οι αναιρεσείουσες ζήτησαν την ακύρωση του εν λόγω κανονισμού.

26 Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι αναιρεσείουσες προέβαλαν τρείς λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων οι δύο πρώτοι αντλούνταν από παράβαση των άρθρων 3, παράγραφος 1, 9, παράγραφοι 1 και 4, και 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

27 Οι αναιρεσείουσες υποστήριξαν, ειδικότερα, αφενός, ότι τα θεσμικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης αδυνατούσαν να συνεχίσουν τη διαδικασία αντιντάμπινγκ σε περίπτωση μειώσεως του επιπέδου υποστηρίξεως της καταγγελίας και, αφετέρου, ότι το Συμβούλιο δεν έπρεπε να στηριχθεί αποκλειστικώς στα στοιχεία της Osram για την εκτίμηση της ζημίας την οποία υφίσταται η κοινοτική βιομηχανία στο μέτρο κατά το οποίο η παραγωγή της Osram, που δεν αντιπροσώπευε παρά το 48 % περίπου της συνολικής κοινοτικής παραγωγής, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως το «μείζον μέρος» αυτής.

28 Πριν απορρίψει τους δύο λόγους οι οποίοι αντλούνταν από παράβαση των άρθρων 3, παράγραφος 1, 9, παράγραφοι 1 και 4, και 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, το Γενικό Δικαστήριο αρχικώς εξέτασε το ζήτημα κατά πόσον τα θεσμικά όργανα της Ένωσης μπορούσαν να συνεχίσουν τη διαδικασία επανεξετάσεως παρά το γεγονός ότι το ποσοστό των παραγωγών CFL-i που στήριζαν την εν λόγω καταγγελία δεν έφθανε πλέον το κατά το άρθρο 5, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού όριο του 50 %.

29 Το Γενικό Δικαστήριο αρχικώς υπογράμμισε, στις σκέψεις 75 έως 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αίτηση κινήσεως της διαδικασίας επανεξετάσεως είχε υποστηριχθεί αρχικώς από την GE Hungary και την Osram, που αντιπροσώπευαν αθροιστικά περισσότερο από το 50 % της συνολικής κοινοτικής παραγωγής CFL-i, ενώ η Philips Poland είχε εκφράσει την αντίθεσή της στην κίνηση της εν λόγω διαδικασίας και η Sylvania δεν είχε λάβει θέση. Η κατάσταση αυτή μεταβλήθηκε όμως μερικούς μήνες μετά την έναρξη της επίμαχης διαδικασίας επανεξετάσεως, όταν, κατά τη

διάρκεια της έρευνας της Επιτροπής, η GE Hungary και η Sylvania γνωστοποίησαν στην Επιτροπή ότι αντιτίθεντο πλέον στη διατήρηση των επίμαχων μέτρων αντιντάμπινγκ. Συνεπεία της αντιθέσεώς τους αυτής, το αθροιστικό μερίδιο παραγωγής των κοινοτικών παραγωγών που υποστήριζαν την αίτηση επανεξετάσεως εξακολουθούσε μεν να υπερβαίνει κατά πολύ το διαλαμβανόμενο στο άρθρο 5, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού όριο του 25 %, αλλά είχε πέσει ελαφρώς κάτω από το όριο του 50 % που αναφέρεται στη διάταξη αυτή. Ειδικότερα, ο μόνος κοινοτικός παραγωγός που εξακολουθούσε να υποστηρίζει την αίτηση αυτή, ήτοι η Osram, αντιπροσώπευε το 48 % της συνολικής κοινοτικής παραγωγής, ενώ οι τρεις άλλοι παραγωγοί οι οποίοι αντιτίθεντο στην εν λόγω αίτηση αντιπροσώπευαν αθροιστικά το υπόλοιπο 52 %.

30 Εν συνεχεία, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, στη σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι είχε κρίνει, στην απόφασή του Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP κατά Συμβουλίου (T-249/06, EU:T:2009:62), ότι το άρθρο 5, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού δεν περιελάμβανε καμία υποχρέωση της Επιτροπής να περατώσει μια τρέχουσα διαδικασία αντιντάμπινγκ όταν το επίπεδο υποστηρίξεως της καταγγελίας έπεφτε κάτω από το ελάχιστο όριο του 25 % της κοινοτικής παραγωγής, «[δεδομένου ότι] η διάταξη αυτή αφορά μόνον τον αναγκαίο βαθμό υποστηρίξεως της καταγγελίας για να μπορεί η Επιτροπή να κινήσει σχετική διαδικασία». Στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ότι η απόφαση Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP κατά Συμβουλίου (T-249/06, EU:T:2009:62) είχε σχέση με το άρθρο 9, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, μολονότι η ως άνω απόφαση είχε εκδοθεί σε υπόθεση στην οποία δεν είχε χωρήσει ανάκληση της καταγγελίας, αλλ' απλώς το επίπεδο υποστηρίξεώς της φερόταν ότι είχε μειωθεί κατά τη διάρκεια της σχετικής διαδικασίας. Στην ίδια σκέψη, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι «[η] λύση αυτή είναι απολύτως εύλογη δεδομένου ότι, εάν, σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, η Επιτροπή δεν έχει την υποχρέωση να περατώσει τη διαδικασία σε περίπτωση ανακλήσεως της καταγγελίας, το ίδιο πρέπει να ισχύει, κατά μείζονα λόγο, και στην περίπτωση της απλής μειώσεως του βαθμού υποστηρίξεως προς την εν λόγω καταγγελία».

31 Διαπιστώντας, στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα άρθρα 5, παράγραφος 4, και 9, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού είχαν εφαρμογή στις διαδικασίες επανεξετάσεως δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 5, του ως άνω κανονισμού, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε από τη διαπίστωση αυτή ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης νομιμοποιούνταν να συνεχίσουν τη διαδικασία επανεξετάσεως παρά το γεγονός ότι ήταν πιθανό να μην συμπληρώνεται πλέον το όριο του 50 % του άρθρου 5, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού.

32 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε, στη σκέψη 88 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο, με τον τρόπο που ερμήνευσε το άρθρο 9, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, δεν είχε οικειοποιηθεί κάποια νέα αρμοδιότητα, διότι «[είχε αποφασίσει] να διατηρήσει σε ισχύ τα επίμαχα μέτρα αντιντάμπινγκ για συμπληρωματική περίοδο ενός έτους μόνον αφού προσδιόρισε, όπως είχε υποχρέωση, ότι εξακολουθούσε να υπάρχει ντάμπινγκ, ότι η λήξη της ισχύος των εν λόγω μέτρων μπορούσε να ευνοήσει τη συνέχιση του εν λόγω ντάμπινγκ και της ζημίας και ότι η διατήρηση των εν λόγω μέτρων ήταν προς το συμφέρον της Κοινότητας».

33 Έτσι, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε εξ αυτού ότι εν προκειμένω δεν διαπιστωνόταν παράβαση του άρθρου 9, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

34 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το ζήτημα του ορισμού της κοινοτικής βιομηχανίας για τις ανάγκες του προσδιορισμού της ζημίας.

35 Το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε καταρχάς, στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, ένα μέτρο αντιντάμπινγκ μπορεί να διατηρηθεί σε ισχύ πέραν του χρονικού διαστήματος της κατά την εν λόγω διάταξη πενταετίας μόνον αν η λήξη της ισχύος του εν λόγω μέτρου θα ευνοούσε τη συνέχιση ή την επανάληψη του ντάμπινγκ και της ζημίας, λαμβανομένου υπόψη ότι ο όρος «ζημία» νοείται, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3,

παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, ως η σημαντική ζημία που προκαλείται στην κοινοτική βιομηχανία, ως ο κίνδυνος πρόκλησης σημαντικής ζημίας στην κοινοτική βιομηχανία ή ως η αισθητή καθυστέρηση της δημιουργίας μιας τέτοιας βιομηχανίας.

36 Εν συνεχεία το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε, στη σκέψη 92 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 4, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού ορίζει την κοινοτική βιομηχανία είτε ως το «σύνολο των κοινοτικών παραγωγών ομοειδών προϊόντων», είτε ως «εκείνους εξ αυτών των οποίων αθροιστικά η παραγωγή αντιπροσωπεύει το μεγαλύτερο μέρος της συνολικής κοινοτικής παραγωγής των εν λόγω [ομοειδών] προϊόντων, όπως αυτό ορίζεται στο άρθρο 5 παράγραφος 4, [του ίδιου κανονισμού]», και ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά την επιλογή μεταξύ των δύο αυτών διαζευκτικώς προβλεπόμενων ορισμών.

37 Στη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι περιπτώσεις στις οποίες αναφέρεται, ρητώς ή σιωπηρώς, το άρθρο 9, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού προϋποθέτουν, εξ ορισμού, ότι το προβλεπόμενο στο άρθρο 5, παράγραφος 4, του ως άνω κανονισμού όριο του 50 % δεν συμπληρώνεται πλέον, συνήγαγε δε εξ αυτού ότι «η περιλαμβανόμενη [στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού] παραπομπή στο άρθρο 5, παράγραφος 4, [του ίδιου] κανονισμού [...] εν γένει, όσον αφορά την έκφραση “μεγαλύτερο μέρος [...] της συνολικής κοινοτικής παραγωγής” μπορεί να γίνει αντιληπτή μόνον ως παραπέμπουσα στο ελάχιστο όριο του 25 %, και όχι σε αυτό του 50 %». Κατά το Γενικό Δικαστήριο, «[μ]ια τέτοια λύση είναι επιβεβλημένη πολλώ μάλλον εφόσον η απαίτηση ότι η κοινοτική βιομηχανία πρέπει να αποτελεί το μεγαλύτερο μέρος της συνολικής κοινοτικής παραγωγής αποσκοπεί στο να διασφαλισθεί ότι η αθροιστική παραγωγή των παραγωγών, οι οποίοι συμπεριλαμβάνονται στην εν λόγω βιομηχανία, είναι αρκούντως αντιπροσωπευτική. Πάντως, η τελευταία αυτή ιδιότητα μάλλον αποτελεί συνάρτηση του μεριδίου της παραγωγής των εν λόγω παραγωγών εντός της συνολικής κοινοτικής παραγωγής παρά της θέσεως που έλαβαν οι παραγωγοί, οι οποίοι δεν συμπεριλαμβάνονται στην κοινοτική βιομηχανία κατ’ εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, έναντι της καταγγελίας ή της αιτήσεως επανεξετάσεως».

38 Το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε εξ αυτού, στη σκέψη 96 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο δεν είχε υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο αποφασίζοντας να συμπεριλάβει μόνον την Osram στον ορισμό της κοινοτικής βιομηχανίας για τις ανάγκες του προσδιορισμού της ζημίας.

Τα αιτήματα των διαδίκων

39 Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να καταδικάσει το Συμβούλιο στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι αναιρεσείουσες τόσο ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου όσο και στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.

40 Το Συμβούλιο ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως και την καταδίκη των αναιρεσειουσών στα δικαστικά έξοδα.

41 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως. Επικουρικώς, ζητεί να εκδικασθεί η προσφυγή και να απορριφθεί ως απαράδεκτη ή ως αβάσιμη. Εν πάση περιπτώσει, ζητεί να καταδικασθούν οι αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

42 Η Osram ζητεί να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως και να καταδικασθούν οι αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

43 Προς στήριξη της αιτήσεώς τους αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν δύο λόγους, που αντλούνται, αφενός, από παράβαση του άρθρου 9, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, περί περατώσεως της διαδικασίας σε περίπτωση ανακλήσεως της καταγγελίας και, αφετέρου, των άρθρων 4, παράγραφος 1, και 5, παράγραφος 4, του ως άνω κανονισμού, εφαρμοζόμενων σε συνδυασμό, που αφορούν τον ορισμό της έννοιας της «κοινοτικής βιομηχανίας».

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

44 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες αιτιώνται το Γενικό Δικαστήριο ότι ερμήνευσε εσφαλμένως το άρθρο 9, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, καθόσον έκρινε ότι εφόσον η διάταξη αυτή επέτρεπε στην Επιτροπή να συνεχίσει μια έρευνα παρά την ανάκληση της αρχικής καταγγελίας, το ίδιο έπρεπε να ισχύει κατά μείζονα λόγο και στην περίπτωση μειώσεως της στηρίξεως των κοινοτικών παραγωγών προς την καταγγελία αυτή.

45 Συναφώς, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι κακώς το Γενικό Δικαστήριο παρέπεμψε, στη σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, προς στήριξη αυτής της διασταλτικής ερμηνείας, στην απόφασή του Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP κατά Συμβουλίου (T-249/06, EU:T:2009:62), δεδομένης της διαφοράς ως προς τα πραγματικά περιστατικά μεταξύ της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η τελευταία αυτή απόφαση και της υπό κρίση υποθέσεως. Οι αναιρεσείουσες προσθέτουν ότι το γράμμα του άρθρου 9, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού δείχνει σαφώς ότι η εφαρμογή του περιορίζεται αποκλειστικώς στις περιπτώσεις ανακλήσεως της καταγγελίας, πράγμα που έχει εξάλλου επιβεβαιωθεί από την πρακτική των θεσμικών οργάνων της Ένωσης.

46 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Osram και την Επιτροπή, προβάλλει ότι κατά τον βασικό κανονισμό και σε αντίθεση με τη φάση της διαδικασίας που αφορά την έναρξη της έρευνας, αυτή καθεαυτή η έρευνα δεν υπόκειται σε καμία ειδική διάταξη που να υποχρεώνει την Επιτροπή σε περάτωσή της σε περίπτωση μειώσεως της στηρίξεως προς μια καταγγελία. Το Συμβούλιο επισημαίνει ότι η διαφορά αυτή εξηγείται από την ανάγκη να διακριβωθεί η ενεργητική νομιμοποίηση των καταγγελλόντων κατά το στάδιο της ενάρξεως της διαδικασίας, η οποία ανάγκη παύει να υφίσταται κατά τη διάρκεια της έρευνας, δεδομένου ότι σκοπός της έρευνας είναι η συγκέντρωση των λυσιτελών στοιχείων βάσει των οποίων μπορεί να διαπιστωθεί αν υφίσταται ή όχι ζημία την οποία έχει προκαλέσει το ντάμπινγκ στην κοινοτική βιομηχανία.

47 Κατά το Συμβούλιο, το σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου δεν αντιβαίνει στον εν λόγω κανονισμό και άλλωστε προκύπτει και από την προγενέστερη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου που απέρρευσε τόσο από την απόφαση Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP κατά Συμβουλίου (T-249/06, EU:T:2009:62) όσο και από την απόφαση Gem-Year και Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) κατά Συμβουλίου (T-172/09, EU:T:2012:532), από τις οποίες συνάγεται ότι οι απαιτήσεις του άρθρου 5, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού όσον αφορά την ενεργητική νομιμοποίηση πρέπει να πληρούνται μόνον κατά το χρονικό σημείο της ενάρξεως της έρευνας και όχι κατά τη διάρκεια αυτής.

48 Το Συμβούλιο προσθέτει ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι αποδεικνύεται ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, τα οποία διαθέτουν ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως ως προς την αναγκαιότητα ή μη περατώσεως διαδικασίας έρευνας κατόπιν ανακλήσεως της καταγγελίας, ακολούθησαν κατά το παρελθόν την πρακτική να περατώνουν ως επί το πλείστον τις υπό εξέλιξη έρευνες μετά από τέτοιες ανακλήσεις, εξ αυτού δεν συνάγεται ότι τα ως άνω θεσμικά όργανα όφειλαν να είχαν περατώσει την έρευνα που κατέληξε στην έκδοση του επίδικου κανονισμού για τον λόγο ότι η στήριξη της κοινοτικής βιομηχανίας προς την έρευνα αυτή είχε μειωθεί.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

49 Επισημαίνεται, καταρχάς, ότι το άρθρο 5 του βασικού κανονισμού ρυθμίζει επακριβώς τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μια καταγγελία «εκ μέρους κάθε φυσικού ή νομικού προσώπου, καθώς και κάθε ένωσης χωρίς νομική προσωπικότητα, που ενεργεί επ' ονόματι της κοινοτικής βιομηχανίας» οδηγεί σε έναρξη έρευνας αντιντάμπινγκ. Συναφώς, το άρθρο αυτό προβλέπει στην παράγραφό του 4 ότι η ως άνω καταγγελία, προκειμένου να θεωρηθεί ως υποβληθείσα από την κοινοτική βιομηχανία, πρέπει να πληροί σωρευτικώς δύο προϋποθέσεις όσον αφορά τον βαθμό στηρίξεως που απολαύει. Αφενός, η στήριξη αυτή πρέπει να παρέχεται «από κοινοτικούς παραγωγούς των οποίων η αθροιστική παραγωγή αντιπροσωπεύει ποσοστό άνω του 50 % της συνολικής παραγωγής του ομοειδούς προϊόντος που πραγματοποιεί εκείνο το τμήμα της κοινοτικής βιομηχανίας το οποίο είτε εκφράζει την υποστήριξή του προς την καταγγελία, είτε αντιτίθεται σε αυτήν». Αφετέρου, η εν λόγω στήριξη πρέπει να παρασχεθεί από κοινοτικούς παραγωγούς που αντιπροσωπεύουν τουλάχιστον το 25 % της συνολικής παραγωγής του ομοειδούς προϊόντος που πραγματοποιεί η κοινοτική βιομηχανία.

50 Για τον μετά την έναρξη της έρευνας χρόνο, επισημαίνεται ότι το άρθρο 9, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει ρητώς τη δυνατότητα της Επιτροπής να περατώσει την εν λόγω έρευνα σε περίπτωση ανακλήσεως της καταγγελίας, «εκτός αν κρίνεται ότι η περάτωσή της δεν είναι προς το συμφέρον της Κοινότητας».

51 Ο ίδιος κανονισμός δεν προβλέπει διατάξεις σχετικά με τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν από την Επιτροπή κατά τη διάρκεια της έρευνας σε περίπτωση μειώσεως της στηρίξεως, εκ μέρους των παραγωγών, προς την καταγγελία ή την αίτηση επανεξετάσεως.

52 Πάντως, εφόσον σε περίπτωση ανακλήσεως της καταγγελίας ή της αιτήσεως επανεξετάσεως, τα οικεία θεσμικά όργανα της Ένωσης δύνανται, δυνάμει των άρθρων 9, παράγραφος 1, και 11, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, να εξακολουθήσουν την έρευνα, κατά μείζονα λόγο πρέπει να ισχύσει το ίδιο, όπως διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σε περίπτωση απλής μειώσεως του βαθμού στηρίξεως προς την ως άνω καταγγελία ή αίτηση επανεξετάσεως.

53 Επομένως, πρέπει να κριθεί ότι η μείωση της στηρίξεως, εκ μέρους των κοινοτικών παραγωγών, σε καταγγελία ή σε αίτηση επανεξετάσεως δεν οδηγεί κατ' ανάγκη σε περάτωση της έρευνας, ακόμη και αν συνεπεία της εν λόγω μειώσεως η στήριξη αυτή αντιστοιχεί σε επίπεδο παραγωγής χαμηλότερο ενός από τα δύο ελάχιστα όρια του άρθρου 5, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού.

54 Μια τέτοια ερμηνεία επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο καθόσον, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 118 των προτάσεών του, κατά τη διάρκεια της έρευνας, οι θέσεις των εκπροσώπων της κοινοτικής βιομηχανίας μπορούν να παρουσιάσουν διακυμάνσεις προς αντίθετες κατευθύνσεις. Τέτοιες διακυμάνσεις δεν πρέπει να παρεμποδίσουν την ομαλή διεξαγωγή της επίμαχης έρευνας.

55 Εξ αυτού προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον, στις σκέψεις 85 και 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ερμήνευσε το άρθρο 9, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού εκτιμώντας ότι από τη διάταξη αυτή συναγόταν a fortiori ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης νομιμοποιούνταν να συνεχίσουν τη διαδικασία επανεξετάσεως παρά το γεγονός ότι ήταν πιθανό να μη συμπληρώνεται πλέον το διαλαμβανόμενο στο άρθρο 5, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού όριο του 50 %.

56 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

57 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, σε συνδυασμό με το άρθρο 5, παράγραφος 4, του ως άνω κανονισμού.

58 Συναφώς, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι, στο πλαίσιο του ορισμού της έννοιας της «κοινοτικής βιομηχανίας» κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού και, επομένως, της κρίσεως σχετικά με την ύπαρξη ή μη ζημίας την οποία υπέστη η βιομηχανία αυτή, το Γενικό Δικαστήριο δεν εφάρμοσε ορθώς το ένα από τα σωρευτικά κριτήρια του άρθρου 5, παράγραφος 4, του ως άνω κανονισμού τα οποία αφορούν τη στήριξη που παρέχεται στην καταγγελία και ειδικότερα το κριτήριο βάσει του οποίου η καταγγελία πρέπει να υποστηρίζεται από τους κοινοτικούς παραγωγούς των οποίων η αθροιστική παραγωγή αντιπροσωπεύει ποσοστό άνω του 50 % της συνολικής παραγωγής του ομοειδούς προϊόντος που πραγματοποιεί εκείνο το τμήμα της κοινοτικής βιομηχανίας το οποίο είτε εκφράζει την υποστήριξή του προς την εν λόγω καταγγελία, είτε αντιτίθεται σε αυτήν. Οι αναιρεσείουσες συνάγουν εξ αυτού ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο αγνόησε μια διάταξη του βασικού κανονισμού ως προς την ερμηνεία της οποίας δεν υπάρχει καμία αβεβαιότητα και ως εκ τούτου προσέβαλε την αρχή της ασφάλειας δικαίου.

59 Το Συμβούλιο, η Osram και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι οι αναιρεσείουσες συγχέουν δύο διαφορετικές έννοιες. Η πρώτη έννοια είναι αυτή της ενεργητικής νομιμοποιήσεως, η οποία πρέπει να επαληθεύεται στο πλαίσιο της υποβολής της καταγγελίας και πριν από οποιαδήποτε έναρξη έρευνας. Σκοπός της επαληθεύσεως αυτής είναι να διακριβωθεί ότι η καταγγελία αυτή υποστηρίζεται από αρκούντως αντιπροσωπευτικό τμήμα της βιομηχανίας της Ένωσης και αφορά ως εκ τούτου την τήρηση αμφοτέρων των ελαχίστων ορίων παραγωγής του άρθρου 5, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού. Η δεύτερη έννοια, ήτοι η έννοια της ζημίας την οποία υφίσταται η κοινοτική βιομηχανία, πρέπει να εκτιμηθεί κατά τη διάρκεια της έρευνας και ανεξαρτήτως της αρχικής καταγγελίας, οπότε λαμβάνεται μόνο υπόψη το ελάχιστο όριο του 25 % της συνολικής παραγωγής του ομοειδούς προϊόντος που πραγματοποιείται από την κοινοτική βιομηχανία προκειμένου να κριθεί κατά πόσον η πρακτική ντάμπινγκ επηρεάζει μείζον μέρος της κοινοτικής βιομηχανίας. Το Συμβούλιο, η Osram και η Επιτροπή συνάγουν εξ αυτού ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε συνεπώς σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 93 και 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η έννοια της «κοινοτικής βιομηχανίας» έπρεπε να γίνεται αλλιώς αντιληπτή πριν την έναρξη της έρευνας και αλλιώς κατά τη διάρκεια αυτής, προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η παραπομπή του άρθρου 4, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού στο άρθρο 5, παράγραφος 4, αυτού «μπορεί να γίνει αντιληπτή μόνον ως παραπέμπουσα στο ελάχιστο όριο του 25 %, και όχι σε αυτό του 50 %.».

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

60 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, τα νομοθετήματα της Ένωσης πρέπει, στο μέτρο του δυνατού, να ερμηνεύονται υπό το πρίσμα του διεθνούς δικαίου, ιδίως όταν σκοπός τους είναι ειδικώς η εφαρμογή διεθνών συμφωνιών που έχει συνομολογήσει η Ένωση (βλ. απόφαση SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, σκέψη 51 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

61 Από τις αιτιολογικές σκέψεις 1 έως 3 και 5 του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι η έννοια της «κοινοτικής βιομηχανίας» πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο που να συμμορφώνεται προς τη συμφωνία αντιντάμπινγκ του 1994.

62 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού ορίζει την «κοινοτική βιομηχανία» είτε ως «το σύνολο των κοινοτικών παραγωγών ομοειδών προϊόντων», είτε ως «εκείνους [εκ των παραγωγών αυτών] των οποίων αθροιστικά η παραγωγή αντιπροσωπεύει το μεγαλύτερο μέρος της συνολικής κοινοτικής παραγωγής των εν λόγω προϊόντων, όπως αυτό ορίζεται στο άρθρο 5 παράγραφος 4».

63 Η συμφωνία αντιντάμπινγκ του 1994 προβαίνει, κατ' ουσίαν, στην ίδια διάζευξη στο πλαίσιο του ορισμού του «εγχώριου κλάδου παραγωγής». Σε ό,τι αφορά το δεύτερο σκέλος της διαζεύξεως αυτής, τόσο στη συμφωνία αντιντάμπινγκ του 1994 όσο στον βασικό κανονισμό, το καθοριστικό στοιχείο ανάγεται στην έννοια του «μείζονος μέρους» της συνολικής εγχώριας ή κοινοτικής παραγωγής.

64 Σε ό,τι αφορά το ως άνω δεύτερο σκέλος, η ερμηνεία του οποίου αποτελεί το αποκλειστικό αντικείμενο του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, υπογραμμίζεται ότι, σε αντίθεση με το άρθρο 4.1 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του 1994, το άρθρο 4, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, περί του ορισμού της κοινοτικής βιομηχανίας, παραπέμπει, προς εξειδίκευση του όρου «μείζον μέρος» της συνολικής κοινοτικής παραγωγής ομοειδών προϊόντων, στο άρθρο 5, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού.

65 Η παραπομπή αυτή συνιστά επιπλέον στοιχείο σε σχέση με τον ορισμό που διατυπώνεται στο άρθρο 4.1 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του 1994.

66 Διαπιστώνεται ότι τα όρια του 50 % και του 25 % τα οποία προβλέπονται στο άρθρο 5, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού αναφέρονται σε διαφορετικές ομάδες κοινοτικών παραγωγών.

67 Πρέπει όμως καταρχάς να διαπιστωθεί ότι το όριο του 50 % αφορά μόνο το σχετικό μέγεθος των κοινοτικών παραγωγών που υποστηρίζουν την καταγγελία στο πλαίσιο της ομάδας την οποία συνθέτουν οι κοινοτικοί παραγωγοί που υποστηρίζουν την καταγγελία και οι κοινοτικοί παραγωγοί που αντιτίθενται σε αυτήν.

68 Αντιθέτως, το όριο του 25 % αναφέρεται στη «συνολική παραγωγή του ομοειδούς προϊόντος που πραγματοποιεί η κοινοτική βιομηχανία» και αφορά το ποσοστό το οποίο αντιπροσωπεύουν οι κοινοτικοί παραγωγοί που υποστηρίζουν την καταγγελία στο πλαίσιο της ως άνω συνολικής παραγωγής. Μόνο το όριο αυτό του 25 % έχει επομένως σημασία όσον αφορά το κατά πόσον οι εν λόγω παραγωγοί αντιπροσωπεύουν «μείζον μέρος» της συνολικής παραγωγής του ομοειδούς προϊόντος που πραγματοποιείται από την κοινοτική βιομηχανία κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

69 Υπ' αυτές τις συνθήκες, πρέπει να κριθεί ότι τα άρθρα 4, παράγραφος 1, και 5, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, ερμηνευόμενα υπό το πρίσμα του άρθρου 4.1 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του 1994, δεν μπορούν να νοούνται παρά μόνον υπό την έννοια ότι παραπέμπουν στο ελάχιστο όριο του 25 %. Με την παραπομπή στο εν λόγω όριο, το άρθρο 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού περιορίζεται έτσι να διευκρινίσει ότι η παραγωγή από κοινού των κοινοτικών παραγωγών που υποστηρίζουν την καταγγελία, εφόσον δεν συμπληρώνει ποσοστό 25 % της συνολικής κοινοτικής παραγωγής του ομοειδούς προϊόντος, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να θεωρείται ως επαρκώς αντιπροσωπευτική της κοινοτικής παραγωγής.

70 Σε περίπτωση που η παραγωγή από κοινού των εν λόγω κοινοτικών παραγωγών υπερβαίνει το όριο αυτό, είναι δυνατή η επιβολή ή η διατήρηση δασμών αντιντάμπινγκ εφόσον τα οικεία θεσμικά όργανα της Ένωσης καταλήξουν στη διαπίστωση, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα κρίσιμα στοιχεία της υποθέσεως, ότι η ζημία λόγω των εισαγωγών του προϊόντος που αποτελεί αντικείμενο του ντάμπινγκ θίγει μείζον μέρος της συνολικής κοινοτικής παραγωγής ομοειδών προϊόντων.

71 Στον επίδικο κανονισμό, το Συμβούλιο, προκειμένου να εκτιμήσει τη ζημία την οποία υφίσταται η κοινοτική βιομηχανία, στηρίχθηκε στα δεδομένα ενός και μόνο παραγωγού, δηλαδή της Osram, που αντιπροσώπευε περίπου το 48 % της συνολικής κοινοτικής παραγωγής του ομοειδούς προϊόντος.

72 Συναφώς, πρέπει να διαπιστωθεί ότι μερίδιο της κοινοτικής παραγωγής το οποίο πλησιάζει πολύ το 50 % της συνολικής παραγωγής του ομοειδούς προϊόντος που πραγματοποιείται από την κοινοτική βιομηχανία – όπως είναι το μερίδιο του 48 % – μπορεί να θεωρείται ότι συνιστά προδήλως μείζον μέρος της παραγωγής αυτής. Ειδικότερα, το άρθρο 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού αναφέρεται σε «[μείζον] μέρος» της κοινοτικής παραγωγής και όχι στην «πλειοψηφία της κοινοτικής παραγωγής».

73 Από το σύνολο των ως άνω στοιχείων προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε, αφενός, στη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η παραπομπή του άρθρου 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού στο άρθρο 5, παράγραφος 4, αυτού μπορούσε να γίνει αντιληπτή μόνον ως παραπέμπουσα στο όριο του 25 % και όχι σε αυτό του 50 % και καθόσον διαπίστωσε, αφετέρου, στη σκέψη 96 της εν λόγω αποφάσεως, ότι ορθώς έκρινε το Συμβούλιο ότι η παραγωγή της Osram, η οποία αποτελούσε περίπου το 48 % της συνολικής κοινοτικής παραγωγής, αντιπροσώπευε «σίγουρα [μείζον] μέρος της κοινοτικής παραγωγής».

74 Επομένως, ούτε ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως μπορεί να γίνει δεκτός.

75 Βάσει του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

76 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται στην αναιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

77 Δεδομένου ότι το Συμβούλιο και η Osram ζήτησαν να καταδικασθούν οι Philips Poland και Philips Ολλανδίας στα δικαστικά έξοδα και ότι οι τελευταίες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

78 Δυνάμει του άρθρου 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα της Ένωσης που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή, παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως, θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Η Philips Lighting Poland S.A. και η Philips Lighting BV φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα και καταδικάζονται στα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Osram GmbH.

3) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

(υπογραφές)